

[Poul Hartling.]

han at han ikke kan netop i dag — det er heller ikke hans hensigt, det kan han heller ikke i denne sammenhæng — men det er for at bruge den til noget helt andet, nemlig som et politisk våben, som en del af fremskridtspartiets agitation.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Da tiden var der til at danne den faste flertalsregering, som folketingsvalget giver grundlag for, da var jeg desværre hjemme. Jeg anglede, hr. Poul Hartling, efter at komme væk fra hjemmet og komme ind til Christiansborg til forhandlinger. Jeg lovede at komme med så kort varsel som overhovedet muligt, men hr. Poul Hartling ønskede ikke, at jeg skulle deltage i forhandlingerne, så jeg måtte forblive hjemme. Det var desværre den sørgelige sandhed om den ting, hvis da ikke det var en måske meget fornuftig disposition, set over det længere løb, at sige, at hr. Anker Jørgensen kunne få opgaven med de ting, der nu var tale om. Hr. Ømann var nok ikke så helt på gale veje med den tale, han holdt.

Hvad angår forholdet til venstres helhedsplan, vil hr. Poul Hartling, hvis han giver sig stunder til at studere i sammenhæng, både hvad jeg har sagt om planen den 5. december, og hvad jeg sagde om planen i dag, og hvad der står i fremskridtspartiets bemærkninger til ændringsforslaget, se, at på de punkter, hvor hr. Poul Hartling angreb os, havde vi skam i allerhøjeste grad taget højde for det, klart fremhævet, hvor forskellene går.

Der er ikke noget som helst grundlag for den grøftegravning, som hr. Poul Hartling var inde på. Vores hovedsigte er det samme. Det er en omkostningsdæmpning, det gælder om. Denne regerings forslag er ikke nogen omkostningsdæmpning. Lad os ikke for bagatellerne begynde at skille så meget ad.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling (V):

I sit første indlæg i dag ville hr. Glistrup påvise, at det ændringsforslag, som man har stillet, og som vi skal stemme om, det var venstres helhedsplan, og nu kunne vi så

komme til at stemme om det. Jeg har påvist, at det ikke var tilfældet.

Nu tager hr. Glistrup ordet for en kort bemærkning. Så måtte man tænke sig, at han nu ville svare mig. I stedet for giver han sig til at tale om noget andet — det har vi også oplevet før — nemlig om regeringsdannelsen, og endelig siger han, at vi jo ikke skal grave grøfter, for de vil også i fremskridtspartiet være med til at dæmpe omkostningerne.

Nu vel, det bliver der gode chancer for. Det, jeg har villet påvise, er bare den ene ting, at det, hr. Glistrup sagde i sit første indlæg, var forkert, at det, han har stillet som ændringsforslag, ikke er venstres helhedsplan og i og for sig ikke har noget med det at gøre.

Kaj Hansen (DKP):

Der har været talt om de 3 døgn intense arbejde i dette hus, hvor praktisk talt alle frister for behandling af lovforslag er blevet tilsidesat, hvor der har været udvalgsmøder op til 20 timer i træk, hvor elevatorerne har gået dag og nat og papirkværnen har malet. Det har været en vældig heroisk indsats, men det, der bliver tilbage, det er: hvad kom der så ud af det? Hvad blev resultatet? Og man må sige, at det næsten i enhver henseende er meget forstemmende. Det ser man jo ikke mindst, hvis man kigger på de 3 lovforslag, som skulle være nogle lovforslag, der skulle vise, at man også vil gribe ind over for andre indtægter end lønmodtagerenes.

Ordførerne for mit parti har været inde på hele overgrebet imod lønmodtagerne. Jeg vil derfor gøre nogle bemærkninger om de 3 lovforslag om avancement, udbyttebegrænsning og bankernes rentemarginal.

Der er jo brug for en lov om avancebegrænsning og avancement. Der er brug for en effektiv lov om udbyttebegrænsning og en lov, der sikrer en lav rentemarginal og lægger loft over udlånsrenten. Men nu er det sådan, at regeringen har lagt 3 sådanne lovforslag på bordet med flotte titler, som overhovedet ikke modsvares af noget reelt indhold.

Lovforslag af denne karakter kan jo fremsættes og eventuelt vedtages på et hvilket som helst tidspunkt i folketingets samling, og det kan de blive helt uafhængig af ar-